

РЕШЕНИЕ

№ 41300

гр. София, 23.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **8770** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 26, ал. 12, вр. с чл. 24и от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на „Лопатар – М“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], подадена чрез адвокат Н. С., срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на основание чл. 24и от ЗЧРБ на Т. А. К., гражданка на Н., с рег. № 5364р-13206 от 04.06.2026 г., издаден от комисар М. Д. – заместник-директор на дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи (МВР).

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен и постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Излагат се съображения, че работодателят е изпълнил дадените указания, като е представил допълнителни документи, включително трудов договор с актуализирано възнаграждение. Поддържа се, че в договора са разграничени адресът на пребиваване и мястото на работа на чужденката и че са представени документи за стопанисвания търговски обект. Навеждат се доводи за нарушение на чл. 36 от АПК, както и на принципите на законност, съразмерност и истинност. Иска се отмяна на отказа и връщане на преписката с указания за издаване на исканото разрешение.

Следва да се има предвид, че разликата в обозначението на правноорганизационната форма в жалбата и в административната преписка не създава съмнение относно самоличността на жалбоподателя, индивидуализиран с един и същ ЕИК:[ЕИК]. Дружеството се обозначава в решението като ЕООД, съобразявайки ЕИК номерът на същото. Следва да се отбележи, и че и при конституирането на страните е изписан ЕИК номерът на дружеството и не се създава съмнение

коя е страната в производството.

Посочването в отделни части на жалбата на имената на други чужди граждани не променя предмета на оспорването. В уводната ѝ част, в изложението относно заявлението и в искането за отмяна актът е индивидуализиран чрез неговия номер, дата и издател, а на първата страница изрично е посочена Т. А. К.. При съвкупния прочит на жалбата не се установява самостоятелно оспорване на друг административен акт.

Ответникът – заместник-директорът на дирекция „Миграция“ – МВР, чрез процесуалния си представител, с постъпил по делото писмена защита, оспорва жалбата. В становището при изпращане на преписката поддържа, че дружеството няма правен интерес от обжалването, тъй като не е адресат на отказа. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави евентуално възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – не изразява становище.

Административен съд София – град, като взе предвид приетите по делото писмени доказателства и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по заявление с рег. № 500420 от 28.01.2026 г., подадено от работодателя „Лопатар – М“, ЕИК:[ЕИК], за предоставяне на Т. А. К., гражданка на Н., на право на продължително пребиваване и работа на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени документите, отразени в контролния лист.

В заявлението като адрес на чужденката в Република България е посочен [населено място], [улица], а в полето за месторабота – офис в [населено място], [улица]. Приложеният трудов договор № 2 от 18.11.2025 г. е за длъжността „общ работник“, с код по НКПД 9622-0001, при осемчасов работен ден и срок до 23.02.2027 г. В т. 11 от договора като място на работа е посочен офис в [населено място], [улица]. Като адрес на работника в началната част на договора е отразена [улица]. Основното месечно възнаграждение в първоначално представения договор е 1077 лв.

С писмо рег. № 536400-25064 от 27.02.2026 г. заявлението с приложените документи е изпратено на АЗ за становище.

С писмо рег. № М-3881#2 от 25.03.2026 г., отнасящо се до заявления за шестима непалски граждани, АЗ е уведомила дирекция „Миграция“ за нередовности и за необходимост от допълнителни документи. Указано е представяне на нова обосновка за наемането на работниците, легализирани документи за завършено средно образование, нови срочни трудови договори с възнаграждение, съобразено с минималната работна заплата за 2026 г., както и документ за правото на дружеството да упражнява дейност в обекта на [улица] [населено място]. Последното искане е отнесено към чл. 24и, ал. 5, т. 12 от ЗЧРБ.

С писмо рег. № 536400-37063 от 31.03.2026 г. дирекция „Миграция“ е изпратила указанията на пълномощника на заявителя и е определила седемдневен срок за изпълнението им.

Работодателят е представил отговор, в който е посочил, че дружеството подготвя нов търговски обект и че за длъжността „общ работник“ не поставя изискване за определено образование. В отговора е заявено, че се представят нови трудови договори и договор за наем на обекта на [улица]. Допълнителните документи са изпратени на АЗ с писмо рег. № 536400-42399 от 15.04.2026 г. на дирекция „Миграция“.

Сред допълнителните документи е трудов договор № 2, датиран 18.11.2025 г., с посочено основно месечно възнаграждение 1300 лв. (665 евро). В т. 11 от този договор мястото на работа отново е офис в [населено място], [улица]. Представен е и договор за наем от 12.07.2025 г. между „Олд Трейд“ ЕООД и „Лопатар – М“ ЕООД, с предмет недвижим имот в [населено място], район „О. купел“, [улица]. В договора са описани сграда с ресторант и стаи за гости и поземлен имот с

идентификатор 68134.4300.234, а срокът на наема е пет години.

С писмено становище № СМ-15142 от 22.05.2026 г. изпълнителният директор на АЗ е изразил отрицателно становище за предоставяне на достъп до пазара на труда на А. К. Т. за длъжността „общ работник“ при работодателя „Лопатар – М“, с място на работа [населено място], [улица]. В становището е посочено, че представеният документ се отнася до обект на [улица] не съответства на адреса в трудовия договор.

Дирекция „Миграция“ е уведомена за становището с писмо УРИ 536400-57220 от 26.05.2026 г.

На 04.06.2026 г. заместник-директорът на дирекция „Миграция“ е постановил оспорения отказ с рег. № 5364р-13206. В него са възпроизведени съображенията на АЗ относно документите за обекта. Като правно основание са посочени чл. 26, ал. 2, вр. с чл. 24и от ЗЧРБ. Върху представения екземпляр от отказа е отразено получаването му на 22.06.2026 г. от Г. Г..

Жалбата е постъпила в Административен съд София – град на 06.07.2026 г.

По делото са представени административната преписка, заповедите за назначаване и оправомощаване на издателя на акта,

При така установената фактическа обстановка настоящият състав на Административен съд София – град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и срещу подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Неоснователно е възражението на ответника за липса на правен интерес. Работодателят е самостоятелен заявител в производството по чл. 24и от ЗЧРБ. Интересът му не се изчерпва с процесуалната възможност да подаде документи от името на чужденеца. Исканото разрешение обхваща и достъп до пазара на труда за конкретна трудова заетост при него. Отказът препятства осъществяването на тази заетост и засяга пряко собствената му правна сфера. Следователно дружеството защитава свои законни интереси по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК. Самостоятелното право на жалба на чужденката не изключва правото на работодателя да оспори същия отказ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

По основанията по чл. 146, т. 1 от АПК съдът намира, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Правомощието по чл. 24и, ал. 17 от ЗЧРБ е предоставено на директора на дирекция „Миграция“ или на оправомощено от него длъжностно лице. С т. 1 от заповед № 5364з-4651 от 08.10.2015 г. на директора на дирекцията на заместник-директора комисар М. Д. е предоставено правомощие да издава или отказва разрешения за пребиваване. Изменението със заповед № 5364з-3306 от 07.12.2022 г. допълва правомощията с прекратяване на административни производства и не отменя правомощието за постановяване на отказ. Назначаването на длъжност е удостоверено с представената заповед № 8121к-1683 от 20.05.2015 г.

По основанията по чл. 146, т. 2 от АПК е спазено изискването за писмена форма по чл. 59, ал. 2 от АПК. Актът съдържа индивидуализация на заявлението и чужденката, фактическите основания и приложените правни норми. Възпроизведено е конкретното основание от отрицателното становище на АЗ – липсата на документ, удостоверяващ възможността работодателят да осъществява дейност в обекта, посочен като място на работа. Мотивите позволяват проверка на това основание и осъществяване на защита срещу него.

По основанията по чл. 146, т. 3 от АПК съдът намира, че следва да се прецени неприлагането на чл. 24и, ал. 13 ЗЧРБ. При непредставения документ за заявената месторабота административният орган е следвало да приложи прекратяването по тази разпоредба. Постановяването на отказ вместо прекратяване представлява нарушение на този ред, чиято същественост подлежи на преценка по чл. 146, т. 3 АПК.

В конкретния случай указанието е ясно и надлежно съобщено, заявителят е получил възможност да го изпълни, а представените от него документи са разгледани. Отказът се основава именно на предварително посочената документна липса. Не е установено нарушението да е ограничило защитата, да е оставило необсъдено относимо доказателство или да е породило конкретна допълнителна неблагоприятна правна последица спрямо прекратяването. При съвкупната преценка на тези обстоятелства съдът приема нарушението за несъществено.

След самостоятелната проверка на основанията на отрицателното становище, изложена по-долу, съдът установява и недоказаност на заявената конкретна месторабота. Поради това обсъденото процесуално нарушение не обуславя отмяна на решението само на това основание.

По оплакването, направено с жалбата за нарушения по чл. 35 и чл. 36 АПК съдът съображава, че отговорът и приложенията са изпратени на АЗ на 15.04.2026 г. и са разгледани в окончателното становище. Служебното начало не задължава органа да набави вместо работодателя документ за отношенията му с трето лице или да измени уговореното място на работа.

Настоящия състав намира, че материалното основание за отказ е установено по следните съображения:

Разрешението по чл. 24и от ЗЧРБ обединява правото на пребиваване и достъпа до пазара на труда. Съгласно чл. 15, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) достъпът до пазара на труда в това производство се разрешава след положително писмено становище на изпълнителния директор на АЗ. По чл. 7, ал. 2 от ЗТМТМ разрешената заетост се отнася до конкретни работодател, място, длъжност и срок на работа. Мястото на работа следователно е елемент от разрешаваната заетост, а не обстоятелство без значение за произнасянето.

Отрицателното становище на АЗ е част от производството по издаване на крайния административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 от АПК. То не подлежи на самостоятелно оспорване, но основанията му подлежат на проверка при обжалването на отказа. Обвързаната компетентност на органа на МВР при липса на положително становище не освобождава съда от проверката по чл. 168, ал. 1 от АПК.

В случая проверката на основанията на становището установява, че както първоначалният, така и допълнително представеният трудов договор сочат за място на работа [улица] [населено място]. Договорът за наем от 12.07.2025 г. удостоверява предоставяне за ползване на друг имот – на [улица]. Не са представени доказателства, че двата адреса индивидуализират един и същ имот, нито други доказателства за връзката на работодателя с обекта, посочен като място на работа.

Неоснователно е твърдението, че с допълнителните документи са изпълнени изцяло указанията относно местоработата. Описанието на приложения наем в отговора на работодателя не променя предмета на самия договор. Представянето на трудов договор с актуализирано възнаграждение изпълнява различно указание и не отстранява липсата на доказателства за обекта на [улица]. В допълнителния договор този адрес е запазен, поради което не може да се приеме, че работодателят е изменил заявената месторабота на [улица].

Адресът на пребиваване на чужденката и мястото на работа могат да бъдат различни. Отказът не е основан на изискване за тяхното съвпадане. Съображението на АЗ е, че представеният договор се отнася до адреса на пребиваване, докато не доказва възможността за осъществяване на заявената заетост в обекта, посочен в трудовия договор. Посоченият в първоначалното заявление трети адрес – [улица], също не доказва тази възможност и не е потвърден с допълнително представения трудов договор.

Искането на АЗ е за акт за собственост, договор за наем или друг документ за обекта. То не задължава работодателя непременно да притежава вещно право или да сключи договор за наем с определено съдържание. Допуска се доказване с различни документи на връзката му с

конкретното място на работа. Относимостта на това обстоятелство произтича от чл. 7, ал. 2 от ЗТМТМ, според който разрешената заетост е за конкретни работодател, място, длъжност и срок. По силата на чл. 170, ал. 2 от АПК заявителят доказва наличието на условията за издаване на искания акт. С определението за насрочване от 21.07.2026 г. са дадени указания за доказателствената тежест. И в съдебното производство не са представени доказателства, които установяват връзката на работодателя с обекта на [улица]. Ответникът е установил с преписката фактическото основание на отказа и проведените действия по уведомяване и преценка на документите.

Съдът приема, че провереният и установен недостатък е недоказаната връзка с конкретно заявената месторабота. На това основание отрицателното становище е обосновано, поради което липсва необходимата предпоставка по чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ за предоставяне на достъп до пазара на труда.

Материалното основание за отказ по чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 24и от ЗЧРБ е установено, а обсъденото нарушение на процесуалния ред не обуславя отмяна по изложените съображения.

По чл. 146, т. 5 от АПК съдът намира, че отказът съответства на целта на закона – допускане на пребиваване и трудова заетост при установени условия за конкретната работа. Не се установява използване на правомощието за друга цел. Принципът на съразмерност не позволява издаване на разрешение при недоказани условия за него.

При извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК не се установява основание за отмяна, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото е основателно своевременно заявеното искане на ответника за юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 143, ал. 3 и чл. 144 от АПК, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя възнаграждение от 102,26 евро. Сумата се присъжда в полза на дирекция „Миграция“ – МВР, в чиято структура е ответният орган.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 6б състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Лопатар – М“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], срещу отказ с рег. № 5364р-13206 от 04.06.2026 г., издаден от комисар М. Д. – заместник-директор на дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА „Лопатар – М“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], да заплати на дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи сумата 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: